

Na tien jaar moet het Brinkhuis eindelijk gaan bloeien.

In het café van het Brinkhuis komt een Brasserie met een extra deur naar het terras.

Na de interieuraanpassingen gaat directeur Leon Schouten kijken naar de Kloostertuin.

De bibliotheek in het Brinkhuis krijgt een nieuwe indeling.

INTERVIEW Na tien jaar moet het Brinkhuis gaan bruisen

‘Vroeger liepen hier nonnen door de tuin’

Tien jaar geleden lagen de plannen van het Brinkhuis op tafel: het moest bruisen, leven. Een huiskamer voor Laarders. Toch beamen de meesten dat dit nóg niet gelukt is. Zo ook Cees Pronk. Hij kon het niet aanzien en ging zelf achter de tekentafel zitten. Wat ging er toch mis?

Ilona Bos
l.bos@mediahuis.nl

Laren ■ Hij plaatste zijn fietst tegen de muur van de Kloostertuin, zette zijn voet op het zadelpunt, keek als 12-jarige over het muurtje. Daar zag hij nonnen die achter elkaar liepen, zingend, over de paden van de tuin. Tussen de duimen rozenkransen geklemd, omringd door moestuinen en bloemen. Het maakte indruk op hem. Maar het moment duurde niet lang: brigadier Geurts trekt hem van de fiets: „Wegwezen jij.” Nooit heeft hij begrepen waarom hij weggestuurd werd.

Zestig jaar later loopt Cees Pronk vanuit de bibliotheek dezelfde Kloostertuin in. Een of twee mensen lopen er. Het is troosteloos, zoals hij het noemt. Dat raakt hem. Als hij in de zomer een oproep ziet om mee te denken over het Brinkhuis grijpt hij die meteen aan. Hij schrijft een plan van twintig pagina's, maar krijgt weinig reactie terug van de gemeente en het Brinkhuis. Ondertussen blijkt de planvorming -zonder dat hij het wist én zonder zijn belofte betrokkenheid- volop aan de gang.

Commerciële partij

„Kijk, zie je dat grind daar liggen?“, zegt Pronk. Hij loopt rond in de Kloostertuin. „Normaal staan hier ook twee witte partytenten. Verschrikkelijk.” Langs de ramen staan terrasstoelen en -tafels opgestapeld, vanwege de winter. „Als je hier in de zomer op het terras zit,

word je nauwelijks bediend. Het is te ver van het café af. En het atelier? Het lijkt of daar niemand komt. De tuin is verwaarloosd. Het mag geen naam hebben, het is 500 m² grind.”

Pronk maakte voor zijn plantentallen foto's van de Kloostertuin, het Brinkhuis en de naastgelegen pastorie, die in eigendom zijn van de katholieke kerk. Ook meet hij verschillende ruimtes op om te kijken of zijn plannen passen. „Kijk, daar kan je mooi een orangerie bouwen.” Hij wijst naar een plek, een meter van de kerkmuur. „Als je daar een commerciële partij inzet, bijvoorbeeld een vegetarisch restaurant, komt het Brinkhuis ook minder in de rode cijfers te staan.”

En dat kan werken, volgens hem. Pronk verwijst naar het 'Forum Groningen', een ontmoetingsplek waar een bibliotheek is, een filmzaal, exposities zijn, en een commercieel restaurant zit. Verder vindt hij dat de muur tussen de tuin en de parkeerplaats van de kerk moet worden afgebroken om een betere doorloop te krijgen. In het café mogen ze een uitgebreider assortiment serveren, en de deur naar het terras aan de voorkant weer openbreken. Nu moet de bediening omlopen via de ingang.

Slechte bereikbaarheid

De slechte bereikbaarheid van het terras zorgt volgens hem voor minder gasten, en niet de levendigheid die je eigenlijk wilt. Maar hoe kan dat eigenlijk? Het Brinkhuis opende tien jaar geleden de deuren, met het idee om een bruisende

ontmoetingsplek te zijn. Voor en door Laarders. De levendigheid is niet zoals de gemeente voor ogen had. Volgens Leon Schouten, directeur van het Brinkhuis, is dit deels te wijten aan slechte communicatie tussen bestuur.

Het bestuur van het Brinkhuis kreeg een opdracht van het gemeentebestuur om met een bepaald budget het sociaalmaatschappelijk karakter tot uiting te laten komen. Beide besturen zaten niet op één lijn, het was niet duidelijk wat ze van elkaar verwachtten, waardoor ze geen stappen konden zetten. „Je moet je voorstellen”, legt Schouten in het café uit. „Als er jarenlang een 'giftige' cultuur heerst, is het ook moeilijk om positieve veranderingen in het Brinkhuis zelf te realiseren.”

In mei vorig jaar trad het bestuur af, waarna Schouten als kwartiermaker onderzocht waar het Brinkhuis nodig heeft om te slagen. Hij keek de bestuursstructuur van het Singer af: een directeur met mandaat voor de dagelijkse beslissingen, én een controlerende Raad van Toezicht. Daarvoor namen ze vijf leden aan uit verschillende beroepssectoren: medeoprichter van Jack's Casino, een jurist, een marketing specialist en weer een ander werkt is partner in een hotelgroep.

Meer leven

Maar, zo weet Schouten, er is meer nodig. Samen met de gemeente stemde hij af wat ze van elkaar verwachten en wat ze moeten leveren. Zo vroeg de gemeente of hij de rode cijfers -van 120.000 tot 180.000

Als 12-jarig jongetje keek Cees Pronk

euro- in de begroting kan indammen. „Het Brinkhuis blijft altijd geld kosten, dat wisten we van tevoren”, zegt Schouten. „Maar we kunnen wel kijken naar efficiëntere bedrijfsvoering. Zoals bijvoorbeeld het efficiënter verhuren van de zalen. Die worden nu maar voor dertig procent bezet.”

„Dat is één. Maar er moet ook meer leven komen”, vervolgt hij. Samen met de partners Versa Welzijn, de bibliotheek en de Volksuniversiteit kijkt Schouten hoe ze de activiteiten een extra impuls kunnen geven. Als de culturele middag goed loopt, moet er misschien nog een middag komen. Of bijvoorbeeld het inloopspreekuur vergroten en nog meer lezingen aanbieden. „Zo organiseerden we

hier stiekem over de muur, de Kloostertuin in: „Ik zag daar nonnen lopen, zingend, over de paden van de tuin. Prachtig.”

FOTO'S STUDIO KASTERMANS

laatst de kindervoorstelling 'Kikker Leest voor'. Echt een groot succes.”

Huiskamergevoel

Schouten opent zijn Ipad, en scrollt door een paar pagina's van de nieuwe interieurplannen. De ruimtes moeten opener ogen. Kleurrijker. Warmer. Een echt huiskamergevoel geven. Er komen twee stijlkamers, met glazen openslaande deuren: De Eerste en Tweede Kamer. Die kamers moeten Laren 'ademen': boeken over Larense kunst, de erfgooiers en natuur krijgen een speciale plek. En de Historisch Kring Laren is gevraagd de kamer verder aan te kleden met geschiedkundige voorwerpen.

Het café wordt een Brasserie, met een groter aanbod, maar geen restaurant. Het raam dat vroeger een deur was, wordt weer een deur, zoals Cees Pronk in zijn plan schetste. De bediening kan zo makkelijk bij het terras aan de voorkant komen. En dat terras? Dat moet in deze zomer gaan bruisen. De fietsen gaan weg, er komen meer tafels. In de Ipad van Schouten schuilen de diverse plannen. En met die plannen verwacht hij eind dit jaar al een veel levendiger Brinkhuis te realiseren.

Na de interieuraanpassingen wil Schouten kijken naar de Kloostertuin. „De witte partytenten komen wat mij betreft niet terug. En het atelier ziet er inderdaad een beetje

vervallen uit. Maar”, zegt hij, terwijl hij de Ipad opent, „die is wel bijna alle dagen bezet met creatieve en kunstactiviteiten. Kijk maar naar de volle agenda. Die Orangerie vind ik een goed idee. Wie weet wat we tegen die tijd gaan doen. Maar de muur moet blijven staan: dat is een rijksmonument.”

Cees Pronk is teleurgesteld dat hij niks meer hoorde na zijn voorstel. Hij groeide hier op, weet nog dat Loetje, voorheen De Boerenhofstede, een kroeg en disco was. „Vroeger gingen velen naar de kerk. Maar we leven nu in de tijd van ontkerkelijkheid, en moeten kijken naar nieuwe bestemmingen. Denk dan ook aan commerciële alternatieven. Zo hangen er bij de pastorie al dertig jaar dezelfde

gordijntjes voor het raam. Waarom komen daar niet ook woningen in? Ik weet het: dat is vloeken in de kerk.”

Het gemeentebestuur heeft Pronk zijn plannen gelezen, zo laat het weten. „Als je goed kijkt, zie je ook zijn ideeën terug in het huidige plan”, zegt Peter Calis, wethouder Financiën. „Maar nu je het zegt, dit is goed om aan hem terug te koppelen. Dat gaan we doen. Die man zit vol ideeën, en dat wordt zeer gewaardeerd. Zo is hij de initiatiefnemer van onder meer het renoveren van het Jan Hamdorff monument, en het schoonmaken van de Mauvepomp op de Brink.”

Wie de uitgebreide plannen van Cees Pronk wil lezen, kan mailen naar: cornelismj@hetnet.nl.

Geschiedenis van het Brinkhuis

In 1881 legde pastoor Gerardus Hartman de eerste steen voor het Sint Josephgesticht, het huidige Brinkhuis. Met een legaat bouwde hij het klooster, waar hij ook onderwijs wilde geven aan Larense kinderen.

Bijna een jaar later kwamen de eerste zusters die deze taak moesten volbrengen. In de jaren '60 vertrokken zij weer, en tien jaar later kwam in het klooster de Warrekam, een sociaal cultureel centrum. Die sloot aan het begin van deze eeuw, waarna het Brinkhuis er kwam.

Een paar weken geleden besloot de raad om het gemeentebestuur te verhuizen naar de eerste verdieping van het Brinkhuis, ook al stond niet iedereen hierachter. De achterliggende gedachte: ze vangen meerdere vliegen in één klap. Het college brengt huurinkomsten en toeloop van inwoners met zich mee, het medische centrum in het Raadhuis kan uitbreiden, en het kost minder geld om te hiel te huisvesten. Daarbij benadrukten ze dat de huidige zaalgebruikers een goed alternatief krijgen in het Brinkhuis zelf.